

Повідомлення

«ОПТИМІСТИЧНІ ВАРІАЦІЇ» РОМАНА ЯЦІВА

У липні-серпні 2020 р. в Луцьку, у залах Музею сучасного українського мистецтва Корсаків експонувалася персональна виставка малярства Романа Яціва. Вона стала наймасштабнішим показом нових живописних праць на папері (техніка акрилу) цього львівського автора — художника і мистецтвознавця, проректора з наукової роботи Львівської національної академії мистецтв — як за об'ємом (70 творів), так і за жанрово-тематичним складом. Як написала у вступній статті до каталогу куратор виставки, відома музейниця і мистецтвознавець Зоя Навроцька, «Роман Яців належить до тих, які свідомо дистанціюються від звабливості свіжоспеченої моди. Розлогий пласт його малярства — це спроба не тільки актуалізувати досвід європейської культури, а й за допомогою винайдених раніше, відточених часом прийомів ступити на ще один щабель виражальних можливостей, прийнятних для наших днів».

Розглядаючи естетичну природу творчості Р. Яціва, авторка наголошує на наступному: «Структура творів, як і вислови художника, наскрізь позбавлені дисонансів. Умиротвореність, людяність, гармонія, пієтет до найменшої піщинки у світових обширах, а ще — вміння почути тишу, а ще — прагнення розпізнати знаки та символи звичних речей... Хіба це не виклик у наші дні, сповнені хаосу і драматичних передчуттів? Роман Яців — це носій унікальної спроможності глибоко бачити і тонко відчувати навколишнє середовище. Його вдумливий погляд вириває з буденщини пульс життєвих інтенцій. Він не тільки вміє виокремити у побаченому сенс і зміст, а й перетворити все це у художній образ, по-філософському осмислений, сповнений ностальгічних відчуттів мрійливості, захоплення, одкровенень. Далекий від меседжів попкультури Роман Яців обирає об'єктами своїх досліджень те, що було і є актуальним у віки віків: ліс, дерева, поле, дорога, ріка, стебла трави, квітка з її дивовижною архітектурою, вікна людських осель, міські дахи, провулки... Зображення, ніби спонтанно зафіксовані, формують в уяві глядача своєрідний відеоряд, набуваючи ознак вельми специфічних сюжетів, головними героями яких стають світанок або сутінки, снігова заметіль, буяння літа, хвилі, проміння сонця в зеніті. Ці неперепутні теми відгукуються у кожному небайдужому серці, повертаючи людину до царини краси — тієї життєдайної ойкумени, в середовищі якої вона відчувається, неначе в материнському лоні. Отак, вихоплюючи із потоку миттєвостей якісь фрагменти буття, Роману Яціву вдається не тільки їх одухотворити, а й наповнити метафорами, вибудувати із них якийсь особливий часопростір».

Ред.